

Dosarul nr.2ra-215/19

Prima instanță: Judecătoria Orhei, sediul Central, judecător: V. Cupcea
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău, judecători: A. Minciuna, V. Mihaila, V. Sîrbu

ÎNCHEIERE

30 ianuarie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de
Justiție

În componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Oleg Sternioală
Nicolae Craiu
Svetlana Filincova

examinând admisibilitatea recursului declarat de Ion Levița,
în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a lui Ion Levița către Victor
Mudrea, Alexandru Pănuță și Ana Pereu cu privire la apărarea onoarei și
demnității, prin recunoașterea faptului că informațiile răspândite la conferința de
presă nu corespund adevărului, sunt injurii, obligarea pârâților să-și ceară scuze în
public și să dezmință informația, repararea prejudiciului moral și încasarea
cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 10 octombrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care
a fost respins apelul declarat de Ion Levița și menținută hotărârea din 27 martie
2018 a Judecătoriei Orhei, sediul Central de respingere a acțiunii,

constată:

La 09 martie 2017, Ion Levița a depus cerere de chemare în judecată
împotriva lui Victor Mudrea, Alexandru Pănuță și Ana Pereu, privind apărarea
onoarei și demnității, prin recunoașterea faptului că informațiile răspândite la
conferința de presă nu corespund adevărului și sunt injurii; obligarea pârâților să-și
ceară scuze în public și să dezmință informația; repararea prejudiciului moral în
mărime de 10 000 de lei de la fiecare și încasarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii a indicat că, pârâții au organizat o conferință de presă,
care a fost înregistrată video și răspândită în întreagă țară, prin intermediul mai
multor posturi de televiziune, precum și fiind postată pe „Internet”.

În cadrul acestei conferințe de presă, aceștia și-au permis să răspândească
despre el informații cu caracter denigrator și care nu corespund adevărului. Astfel,
Victor Mudrea a afirmat că Ion Levița a fost mituit de Vladimir Plahotniuc, care,
pentru faptul că a părăsit Partidul Politic „Platforma Demnitate și Adevăr” i-ar fi
oferit un post de lucru cu un salariu lunar de 10 000 de lei, automobil de serviciu și
oficiu. Tot, în cadrul aceleiași conferințe, Alexandru Pănuță a afirmat că Ion
Levița este un bețiv și câțiva ani în urmă s-ar fi tratat într-un spital de psihiatrie de
alcoholism. În cadrul aceleiași conferințe de presă, Pereu Ala a afirmat că Levița

Ion a acceptat un oarecare târg, în rezultatul căruia se plimbă cu o mașină de serviciu, are un salariu de 10 000 de lei și alte beneficii oligarhice. Părușala a mai afirmat că el „s-a înfruptat vârtos” din careva miliarde furate și că el roade oase de la masa unor tâlhari.

Astfel, pârâții au răspândit informații ce-l vizează, informații care au un caracter denigrator și nu corespund realității, fiind bazate pe fapte în esență false.

Întru respectarea procedurii prealabile, dânsul a expediat acestora câte o cerere prealabilă în care le-a solicitat să-și ceară de la dânsul scuze oficiale în public, prin intermediul aceluiași posturi de televiziune la care a fost difuzată conferința de presă, să dezmințască prin intermediul aceluiași posturi de televiziune informațiile cu caracter de denigrare, ce nu corespund adevărului, pe care ei le-au răspândit despre dânsul și să-i repare prejudiciul moral cauzat, prin achitarea de către fiecare din ei a sumei de 10 000 de lei. Cererile prealabile au fost recepționate de către pârâți, dar au fost lăsate fără răspuns, motiv din care reclamantul s-a adresat în instanța de judecată.

În raport cu situația creată, el este o persoană publică în sensul legii cu privire la libertatea în exprimare, deoarece art.2 lit. m) al acestei Legi definește persoana publică ca o persoană care datorită unor circumstanțe trezește interesul public, iar el, fiind anterior președinte al organizației teritoriale Orhei al Partidului Politic „Platforma Demnitate și Adevăr”, a părăsit această formațiune și a dat interviu despre cauzele acestei decizii a sale și referitor la cele ce se petrec în interiorul formațiunii și, astfel, consideră că a trezit interesul public.

Totodată, informațiile răspândite, în opinia sa, se referă la o chestiune de interes public. Pârâții conștientizau faptul că informațiile pe care le răspândesc, având un caracter defăimător, nu corespund realității.

Prin acțiunile pârâților, i-a fost lezat dreptul său la onoare și demnitate, care este un drept personal nepatrimonial. Prin aceste fapte i s-au creat suferințe psihice, legate de faptul că un număr mare de persoane inclusiv cunoscuți, rude și prieteni au recepționat informația defăimătoare răspândită despre dânsul, la o parte mare din ei creându-se impresii negative despre personalitatea sa, fiind tratat ca un om trădător, corupt și alcoolic.

El este o persoană cinstită și onestă, a lucrat mulți ani în sistemul organelor de interne, manifestând un serviciu impecabil, este veteran al conflictului armat din Transnistria, a fost decorat cu mai multe diplome de onoare și distincții de stat, inclusiv cu cea mai mare distincție militară - ordinul „Ștefan cel Mare”. Informațiile defăimătoare ce îl vizează au fost difuzate de mai multe televiziuni centrale și plasate pe internet, răspândindu-se astfel prin toată țara.

În pofida faptului că, prin cererile prealabile a cerut dezmințirea informației, nici un pârât până în prezent nu a dezmințit informațiile răspândite și nu și-a cerut scuze. Ținând cont de toate aceste circumstanțe, un quantum rezonabil al prejudiciului moral, care i-ar putea aduce satisfacție, este de câte 10 000 de lei de la fiecare din pârâți, în total 30000 de lei.

Prin hotărârea din 27 martie 2018 a Judecătoria Orhei, sediul Central, cererea de chemare în judecată a fost respinsă ca neîntemeiată.

Nefiind de acord cu hotărârea instanței de fond, la 29 martie 2018, Levința Ion a declarat apel împotriva hotărârii instanței de fond, solicitând instanței

admiterea apelului, casarea hotărârii, cu adoptarea unei noi hotărâri prin care să fie admisă integral cererea de chemare în judecată în sensul formulat.

Prin decizia din 10 octombrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, a fost respins apelul declarat de Ion Levița și menținută hotărârea primei instanțe.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a specificat că, publicațiile realizate pe paginile web indicate nu constituie o informație defăimătoare despre Levița Ion, intimații în acest caz și-au expus opinia pe marginea unei teme discutate în mediul public, față de o problemă actuală la acea etapă, ce reprezenta la acel moment un interes public. La caz, instanța de apel a mai reținut că, nici în cadrul examinării cauzei în instanța de apel și nici în cadrul judecării cauzei în instanța de fond, apelantul nu a probat precum și nici nu a delimitat, dacă informația constituie o relatare cu privire la fapte și este în esență falsă, or, careva probe, care ar confirma contrariul nu au fost prezentate instanței. La fel, apelantul a omis să prezinte probe, care ar demonstra faptul că, judecata de valoare nu se bazează pe un substrat factologic suficient.

La 10.12.2018, Ion Levița a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel.

În motivarea recursului a indicat că în cadrul ședințelor de judecată s-a stabilit incontestabil că informația răspândită este falsă, defăimătoare și îl vizează direct, ori intimații l-au învinuit în corupere și sustragere în proporții deosebit de mari, iar în privința lui nu a fost pornită niciodată urmărirea penală.

Astfel, a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe, cu pronunțarea unei hotărâri noi de admitere a acțiunii.

La 29.01.2019, Ion Levița a depus supliment la recursul declarat împotriva deciziei instanței de apel, invocând argumente și cerințe similare recursului de bază.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) al Codului de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Din materialele dosarului rezultă că decizia recurată a fost pronunțată la 10 octombrie 2018 și expediată pentru comunicare participanților la proces la 23 octombrie 2018 (f. d. 171), iar recursul a fost depus la 10 decembrie 2018. Astfel, se constată că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul împotriva deciziei din 10 octombrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, în termen.

Examinând temeiurile invocate în cererea de recurs în raport cu materialele cauzei și prevederile legale, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul declarat de către Ion Levița, neîntemeiat și care urmează a fi declarat inadmisibil, din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) al Codului de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) al Codului de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) al Codului de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) al Codului de procedură civilă.

În conformitate cu art. 440 alin. (1) al Codului de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Dat fiind faptul că temeiurile de declarare a recursului împotriva deciziei curții de apel, prin prisma prevederilor secțiunii a 2-a a capitolului XXXVIII al Codului de procedură civilă, sunt strict delimitate de art. 432, Completul reține că reieșind din prevederile art. 437 alin.(1) lit. f) al Codului de procedură civilă, în sarcina recurentului este impusă obligația delimitării esenței, temeiului și argumentării acelei/acelor încălcări esențiale și/sau a acelor circumstanțe ce indică la aplicarea eronată a normelor de drept material sau procedural, și care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil.

În speță, însă criticile invocate de Ion Levița, nu pot duce la admisibilitatea recursului, ori acestea nu pot fi reținute prin prisma art. 432 al Codului de procedură civilă, în condițiile în care se insistă în mod exclusiv asupra reaprecierii circumstanțelor cauzei, în detrimentul evidențierii ilegalității soluției instanței de apel.

Acest fapt denotă caracterul declarativ al recursului, fiind lipsit de esență, care evidențiază simplul fapt al dezacordului recurentului cu soluția dată de instanța de apel, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului, având în vedere faptul că, rolul exclusiv al recursului este de a asigura efectuarea unui control de legalitate a deciziei atacate în baza temeiurilor legale de declarare a recursului strict prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) al Codului de procedură civilă.

Or, nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor faptice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea amănunțită a motivelor de nelegalitate pe care se întemeiază, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului înseamnă nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată. Aderent, recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, condiția legală a dezvoltării motivelor de recurs implicând determinarea greșelilor anume imputate instanței de apel, o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează.

Abordarea recurentului, în speță, însă evidențiază în mod clar dezacordul acestuia cu soluția dată de instanța de apel, iar argumentele recursului nu permit identificarea omisiunilor sau erorilor care ar impune declararea recursului ca fiind admisibil.

Prin prisma jurisprudenței CtEDO, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri, trăsătură distinctivă care nu este evidențiată în cererea de recurs depusă de către Ion Levița.

Astfel, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată lipsa temeiurilor care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil.

În conformitate cu art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) ale

Codului de procedură civilă, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de către Ion Levița.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Oleg Sternioală

Judecătorii

Nicolae Craiu

Svetlana Filincova